

Uit de diepte

Joost van de Goor (1956) heeft na zijn compositiestudie aan het conservatorium enkele tientallen muziekstukken geschreven die in binnen- en buitenland zijn uitgevoerd. In 2010 verlegt hij zijn aandacht naar de literatuur en twee jaar later debuteert hij met Jasper. Daarna volgen Hugo (2014), Andreas (2018) en Brieven aan Sebastian (2020).

Uit de diepte

Joost van de Goor

Schrijver: Joost van de Goor
Coverontwerp: Joost van de Goor
ISBN: 9789464357998
© Joost van de Goor, 2021
Versie: 1.0

Proloog

Toen de wereldcrisis in maart 2020 begon, zag ik niet meteen wat er werkelijk aan de hand was. Ik geloofde, zoals velen met mij, dat zich een zeer gevaarlijke ziekte over de aardbol aan het verspreiden was. Maar al een paar weken later, nadat ik zelf op zoek was gegaan naar de feiten, begon het me duidelijk te worden dat het met die dodelijkheid van het virus wel meeviel, en dat de wilde paniek in de media – en dus onder de bevolking – een veel ernstiger probleem was. Op dat moment ging ik er nog wel van uit dat de overheid en de media niet kwaadaardig waren, maar slechts ongelooflijk knullig, star, dom en kortzichtig. Ook die aanname zou spoedig sneuvelen.

Langzaam aan begon het tot me door te dringen dat er in de wereld iets heel anders aan het gebeuren was. De realiteit die toen uit de mist naar voren kwam, was eigenlijk niet te bevatten. In de duizenden jaren van de menselijke historie – dus in de totale geschiedenis van alle beschavingen – had zich nog nooit zoiets verbijsterends voltrokken. Wat zich overal afspeelde, was afschuwelijker dan iemand zich ooit had kunnen voorstellen. Met een mathematische precisie werd in alle landen een ijzingwekkend systeem van controle over de wereldbevolking uitgerold, waarbij het opwekken en in stand houden van angst het belangrijkste middel was om de massa gedwee te maken, en vrije mensen in gehoorzame burgers te veranderen. Overal op de planeet werden miljarden mensen via hun beeldschermen bang gemaakt met verhalen over dat ‘verschrikkelijke’ virus dat, als de overheden niet onmiddellijk zeer strenge maatregelen zouden nemen, ontelbare slachtoffers zou gaan eisen. En de mensen werden inderdaad doodsbang, en ze smeekten hun leiders om hen te beschermen.

Zo begon de verandering van de wereld die ik de 'Grote Omwenteling' noem. Ik schrijf die twee woorden met de hoofdletters 'G' en 'O' omdat we getuige zijn van de grootste transformatie van de wereldorde die ooit heeft plaatsgevonden. Wat we nu meemaken, is ongekend; het is veel ingrijpender dan de communistische revoluties van de twintigste eeuw. En het meest onthutsende is dat bijna niemand het in de gaten heeft. Terwijl de mensen geloven dat de hun opgelegde vrijheidsbeperkingen tijdelijk zijn, dat ze slechts bedoeld zijn om een groot gevaar af te wenden, en dat het normale leven binnenkort zal terugkeren, is zich over de hele wereld een totalitair, technocratisch regime aan het installeren. En deze Grote Omwenteling is al zo ver gevorderd dat zij, naar ik vrees, niet meer tegen te houden is. Een Nieuwe Orde komt ons met hoge snelheid tegemoet.

Ziehier de omstandigheden waarin de mensen vandaag leven en waarin ik deze woorden aan het schrijven ben. Overal om me heen zie ik de ineenstorting van de oude vertrouwde westerse cultuur. We lijken op weg te zijn naar een totale vernietiging. Het is alsof alles stuk moet, ook ons levensgeluk, ook onze vrijheid. Via de media wordt onophoudelijk doodsangst gezaaid en wanorde geschapen, en elke dag worden de mensen opgejaagd en vernederd. Waar deze oorlog tegen de menselijkheid precies in zal uitmonden, en hoe lang de strijd nog zal duren, kan ik op dit ogenblik nog niet zeggen, maar het is inmiddels wel glashelder dat de beschaving waarin ik geboren ben een gewelddadige dood aan het sterven is.

Alle individuen die de waarheid bewust waarnemen hebben inmiddels ondervonden dat het doorprikken van de leugens, en het zien van de realiteit, tot grote veranderingen in hun persoonlijk leven kan leiden. Dit merken ze met name als ze de moed (of de naïviteit) hebben om over hun

bevindingen te spreken met diegenen die geloven in de goede bedoelingen van de machthebbers. Zo'n poging kan uitermate frustrerend zijn. Mijn eigen ervaringen op dit vlak zijn exemplarisch, zo vermoed ik.

Ik heb gemerkt dat het voeren van een inhoudelijk gesprek met iemand die in een universum van illusies leeft, onmogelijk is. Telkens als ik dat toch probeerde, zag ik een brede kloof opdoemen. Aan de ene zijde van die kloof stond de overgrote meerderheid van de bevolking die nog altijd bang was en hoopte door De Staat en door de almachtige farmaceutische industrie gered te worden – en aan de andere kant stond ik, samen met nog een paar eenlingen. Niets van wat ik zei, of riep, werd aan de overkant gehoord. Mijn woorden en gedachten verdwenen in een obscure leegte; ze drongen gewoonweg niet door. Op sommige dagen voelde ik me als een eenzame schreeuwer in een geluidsdichte isoleercel.

Het is bevreemdend dat zo velen zich een waanzinnige fata morgana laten voorspiegelen, zonder in te zien dat de leugens die hen verteld worden onmogelijk waar kunnen zijn. Als iedereen zelf onderzoek naar de feiten zou doen en op de eigen waarneming zou vertrouwen – en op de eigen intuïtie – zou de wereld onmiddellijk terugkeren naar de normaliteit van vroeger. Maar de mensen zijn bang, letterlijk doodsbang, en de angst maakt hen tot een manipuleerbare groep van volgzame gelovigen. 'Kijk dan,' zou ik willen roepen. 'Zien jullie dan niet wat er om ons heen gebeurt? Kijk dan toch!' Maar het heeft geen zin. Bijna iedereen is bedwelmd door de dagelijkse verhalen van gevaar, ziekte en sterfte. Niemand wil horen dat het virus dat ons nu al bijna anderhalf jaar in zijn greep houdt, aantoonbaar geen massamoordenaar is, geen verschrikkelijk monster dat ons allemaal de dood in zal jagen. De mensen zijn verslaafd aan de angst, denk ik wel eens, en blind gehoorzaam aan de despoten van deze wereld.

Hoe kan een mens die in deze eenzame donkerte terecht is gekomen nog een betekenisvol leven leiden? Ik stel die vraag ook aan mezelf. Hoe kan ik nu nog een zinvol leven hebben? Wel, ondanks alles heb ik nog altijd een grote liefde voor het schrijven, dat is niet veranderd. In het afgelopen jaar heb ik herhaaldelijk geprobeerd mijn gedachten aan het papier toe te vertrouwen, in de hoop dat ik op die manier nog een paar mensen zou kunnen bereiken. Ik heb getracht een roman te schrijven die zich in deze ontspoorde wereld afspeelt – en ik ben twee keer aan een blog begonnen, waarin ik probeerde uiting te geven aan de gedachten die dagelijks in me opkwamen. Maar elke weg die ik nam, liep na enige tijd dood. Mijn zorgen om de wereld waren vaak zo enorm, en soms zo verlamdend, dat elk schrijfproject waar ik aan begon, vastliep in de rusteloosheid die me voortdurend vergezelde. Het resultaat was een grote verzameling mappen met ideeën, korte schetsen en onvoltooide probeersels die ik in mijn teleurstelling allemaal terzijde had geschoven.

Onlangs heb ik al die documenten nog eens doorgelezen, en ik heb geconcludeerd dat sommige passages wellicht nog wel enige waarde hebben. Na een poosje kritisch wikken en wegen heb ik een kleine selectie gemaakt die ik in dit dunne boekje beschikbaar stel, in de hoop dat deze woorden voor sommige mensen iets kunnen betekenen. Ik heb die korte stukjes verdeeld in drie groepen, genaamd: *Vertelsels*, *Overdenkingen*, en *Gebeden*. In de eerste twee categorieën heb ik een aantal stukjes geplaatst over de duistere tijden waarin we allemaal terecht zijn gekomen, en waarover ik hierboven al wat heb gezegd. Aan de laatste categorie wil ik op deze plek nog graag een paar woorden wijden.

Het afgelopen jaar heb ik regelmatig gedacht dat er voor mij slechts één laatste weg was overgebleven, en dat

was een nieuwe weg die ik 'de transcendent route' noemde. Ik moest de wereldse beslommeringen nu maar eens de rug toekeren, vond ik, en me begeven in de richting van het metafysische. Anders gezegd: ik wilde op zoek gaan naar God. Wat dat woord 'God' betekent, is een van de vragen ik mezelf verderop in dit boekje stel. Wat bidden eigenlijk is, is ook zo'n vraag die allerlei mijmeringen in gang heeft gezet. Ik verlang ernaar die vragen te stellen, ook al zal er wellicht geen antwoord zijn. Ik wil mijn leefwereld leren zien als een landschap waarin God aanwezig is, en waarin ik met Hem kan praten. Daarbij weet ik dat ik God nooit in Zijn geheel zal kennen, laat staan dat ik Hem ooit zal begrijpen. Een zoektocht naar God is een lange wandeltocht door een nevelig gebied, door een sfeer waarin niets beheersbaar is maar alles doordrongen is van het mysterie dat Hij is. Zo'n reis wil ik in deze laatste fase van mijn leven maken, en de gebeden verderop in dit boekje zie ik als mijn persoonlijke plaatsen van vertrek.

Is het omdat ik alle hoop in het goede voor deze wereld ben kwijtgeraakt, dat ik me nu naar het transcendent wend? Misschien is dat ten dele wel zo, maar het past ook bij mijn leeftijd, en bij het besef dat de dood dichterbij komt. Het is voor een mens in een voortschrijdend leven een natuurlijke stap om op een zeker ogenblik naar de dingen achter de dingen te gaan kijken en belangrijke vragen in zichzelf te laten opborrelen. Voor mij is dat in elk geval wel zo. Bovendien, ik heb in mijn leven al zo veel aards geluk en aardse schoonheid mogen ontvangen, daaraan kan ik me niet verder ontwikkelen. Het is tijd om verder te kijken, en God te zoeken.

Joost van de Goor, juli 2021

* * *